

Csorba Botond: Az író túlvilági üzenete

Őrjítő kopogás vágott késként abba a csendes januári éjszakába, mely békessége ellenére nem nélkülözte a tragédiát. Az utca teljesen kihalt volt, üres. Egyetlen hang törte meg azt az átkozott nyugalmat, ám egyre vadabbá vált. Az ajtó nem mozdult. Egy kis idő elteltével azonban a bent lévő személy is felfigyelt arra a kellemetlen zajra. Nem csoda, hiszen olyan volt, mint egy végtelen hajóút a tébolyba, zötykölődve, lassan sodródva. Majd fordult a kulcs a zárban, és az irritáló ricsaj abbamaradt:

- Dahl felügyelő, Ön meg mit keres itt? - jött a kérdés az ajtónyitótól.

- Önnek is jó estét B.!

Az ifjú nyomozó csak állt és furcsán nézte felügyelőt percekig át.

- Esetleg bemehetnék? Tudja, már vagy tíz perce csöngetek, és elég hideg van idekint.

- Persze, ha akar....

Beinvítalta vendégét, majd átvezette a nappaliba, és leültette a kandalló és a dohányzóasztala előtti kanapéra. Megkönnyebbülés volt számára, hogy végre megmelegíthette magát. B. nem sokkal később tért be, majd foglalt helyett a heverő mellett lévő fekete bőr karosszéken. Egy tálcát is hozott magával, rajta két bögre forró kávéval.

- Remélem nincs ellenére a feketekávé, felügyelő. Későre jár, teát pedig már úgyis ivott ma. A tejet pedig rühellem, ahogy a cukrot is. De ha gondolja, önnek hoz..

- Hagyja csak.... - válaszolt a felügyelő bizarr arccal méregetve italát. - Amúgy miből gondolja, hogy ittam már teát? Ki vele!

- Az ingujján lévő, elég terjedelmes folt az áruló. Ön nem szereti a szénsavas üdítőket, pont, ahogy én sem. A kávé sokkal sötétebb nyomot hagy, a víz pedig nem lenne ennyire sárgás beütésű. Italt pedig nem fogyaszthat szolgálat alatt.

- Valóban... Mellesleg, hogy érzi magát? - kérdezett rá a felügyelő savanyú képet vágva italától.

- Remekül, mit mindig. Szerencsére hamar hazaengedtek a kórházból. Nagy öröm volt számomra, hogy végre itthon folytathatom sötét és egyhangú hétköznapijaimat. Ráadásul megint el akartak küldeni egy "szakemberhez" a sajátos tesztek nyomán.

- Hogy határoz?

- Semmivel sem lenne mértékadóbb a "szakértése", mint az előző háromnak. Mintha egy ugyanazon közhely-szótárból olvasnák fel a konklúziót. Hihetetlen unalmasak, sok esetben a megannyi kétdimenziós papírkarakter is összetettebb náluk.

- Nem úgy volt egyébként, hogy a nagyanyja hazajön karácsonyra önhöz? - vágott közbe sietve Dahl.

- Úgy, de lassan számára Spanyolország az "itthon". Csak ott képes elég inspirációt gyűjteni regényeihez, és persze ott van szinte minden ismer. Én éreztem volna csak még rosszabbul magam, ha kirántom abból a légkörből.

- És ő hogy érzi magát?

- Tudja... Két dolgot utálok: Az értelmetlen csevegést, amely nem szolgál egyéb funkciókkal, mint hogy kitöltsük az amúgy is igen lassú lábakon járó, végtelen időt.

Valamint a még irritálóbb kérdéseket, amikor valaki a nyilvánvalóra kérdez rá, csak hogy a tereferébe belekezdjen. Inkább mondja meg az igazat. Feltételezem nem emiatt kopogtatott, mint démon, ki sürgősen lélekre vágyik. - zárta mondandóját unott arcot vágva.

- Nos, ez igaz, de...

- Csak nem szornóznia akarja az Ön által rám szabott ideiglenes felfüggesztést? - nevetett fel szarkasztikusan. - Mindössze egy ügy miatt, amiben megakadt? Ugyan, kérem.

- Az igazat megvallva ez már a hetedik, amit az elmúlt két hónapban nem tudunk lezárni.

- Nem. Nem hiszem, hogy képes lenne együtt dolgozni ismét egy "megbízhatatlan és felelőtlen ifjanc". "Ifjanc". Amikor ezt a szót kimondom, mintha a síromon járkálnának.

- Azt ne mondja, hogy ön nem volt hibás akkor! Ha minket is bevon, talán elkaptuk volna azt az örültet! - rótt fel neki a felügyelő a történeteket.

- Vagy elvesztettük volna a maradék két foglyot is... Mellesleg miért nem kér segítséget Crawshaw főkapitány fiától... Hogy is hívják?

- Azt hiszen, Caspar.

- Pontosan. Állítólag benne is megvan az ami bennem. Sőt, egyesek ott az állomáson már ki is nézték az utódomnak. Pedig csak három évvel fiatalabb... Bár meg merek rá esküdni, hogy még erre fel is több respektussal illetik meg a "kollégák", mint engem valaha is fognak.

Bizony...Ez nem csak a privilégiumokon múlik.

- Ő jelenleg az USA-ban tartózkodik. Gyakran utazik külföldre, minden ügyért pedig csak nem rángathatjuk haza...Hogy nézne ki az mégis...

- Pont úgy, mint a mi szituációnk. - bökte rá vigyorogva.

- Nézze B. Ami most áll fent, egyikünk sem jó. Ön életművet akar építeni és felkutatni az igazságot. Én szintén. Egyikünk sem jut előbbre, ha így megakadunk. Mégis mit akar?

- Őszintén, maga is tudja. Számomra semmit nem tud ajánlani. Azonban imádok vitázni, és vizsgálni a vitákat és azoknak eredménytelen és időhúzó fajtáit, melyek semmire nem vezetnek, de fennállnak a hozzájuk tartozó viszályokkal együtt. Minden egyes nap felütik a fejüket, ám semmit nem lehet tenni ellenük. Mi vagyunk a jó példa arra, hogy ez nem csak mai világ éretlen, flepnis, fiatal barmai között telepedhet le. Be kell látni - kortyolt bele csészéjébe, majd lehunyta szemeit -, hogy ez sehova nem vezet. Szinte elbeszélünk egymás mellett.

- Akkor hát?

- Ennek a nézeteltérésnek csupán egyetlen valamit is érő végkimenetele lehet: Adjon harminc percet.

Feltápáskodott székéből, nyújtózkodott, majd nehézkes léptekkel felment emeleti szobájába.

Dahl ideges volt, majdnem felrobbant. Ujjai feszülten tekeredtek egymásba, ajkait szinte sebesre harapta. Egyetlen dolgot érzett, mely kissé felvidította, ez pedig a tűz volt. Végre felmelegedett s az a csontig hatoló dermesztő fagy, mely nem is oly rég kísértette, eltűnt.

Csak nézte a kandallót, miközben a maradék keserű kávéját is kiitta. Körforgalomban találta magát. Nem tudott az ügyre koncentrálni az idegességtől, a részletek pedig csak még feszültebbé tették. Úgy húsz perc múlva B lesétált a nappaliba, felvéve ott hagyott hosszúszerű bőrcsizmáját, majd zakóját, az ahhoz illő nadrágot. Gyűrött volt mindkettő. Nem érdekelte.

- Azt hiszem, felügyelő, indulhatunk.

- Remélem is. - kelt fel lelkesebben. - Igazság szerint lassan kezdtem azt hinni, hogy főlegesen teszünk akármit is. Nem mondom, hogy valamelyest nem boldogultunk, de mindig akadt pár lyuk, melyet képtelenek voltunk befedni.
 - Ezek szerint igazolták ama elméletemet, mely szerint az én ügyeimben a rendőrség nyolcvanhat százalékban teljesen főlegesen munkát végez, és mivel átlagban szinte minden második ügyben szükség van rám...De ne csüggedjen, az a tizennégy százalék sem szégyenletes. Arról nem is beszélve, hogy Leneuve szerint Walesben ez a "haszon" pusztán tizenegy százalék az ő beleavatkozása nélkül.
 - Caspar bezzeg nem tesz ilyen megjegyzéseket...Nem szeretné esetleg az ügy részleteit hallani?
 - Csak is útban a helyszín felé. Ne béklyózzuk meg magunkat még jobban azzal, hogy tovább állunk itt, bámulva a semmit, annak is legmélyebb pontjait.
-

Azzal kiléptek az ajtón. Ki a zord hidegbe, a mindent magába emésztő sötétségbe. A jármű (mely már várta őket) világítótorony képét nyújtotta a kietlen horizonton. Mellette az utcai lámpák tompa fénye csak asszisztált. Nem vesztegetve egyetlen percet sem, sebesen gyalogoltak ki a kocsig. Elöl két járőr ült, B és a felügyelő hátra szálltak be. Miután megindultak, Dahl sóhajtott egy nagyot, majd megszólalt:

- Mondja csak B, ön hallott Thomas Black-ról, igaz?
- Az az író, aki a múlt hónapban vált el?
- Pontosabban krimiíró.
- Krimiíró, ugyan..A legutóbbi négy regényének története annyira volt izgalmas, mint az Encyclopædia Britannica, és pont annyira csavaros is.
- Több millió ember máshogy gondolja Angliában. De nem is ez a lényeg... - vágta rá, miközben elővette jegyzetfüzetét a mellényzsebéből.
- Meghalt, igaz?
- Ami azt illeti, igen. Ma este fél kilenckor találták meg hulláját a saját szobájában. Pontosabban testvére, Alexander Black lelt rá. A gyilkos minden jel szerint elvágta az áldozat torkát, amikor is az a fürdésből visszatérve leült karosszékére.
- Tehát hátulról támadták meg, miközben nem figyelt?
- Eleinte azt feltételeztük, hogy valaki elbújt a szobában, még az áldozat távol tartózkodott, majd amikor visszatért, a tettes előbújt, és végzett vele. Azonban ez megdőlt, amikor megtudtuk, hogy az ajtó belülről volt bezárva, és Mr. Alexander Blacknek kellett betörnie. Állítólag éjjel-nappal a regényein dolgozott, alig aludt, legalább is a testvére szerint, az ajtaját pedig mindig kulcsra zárta.
- Ablak?
- Csak egy van, az is az asztal mellett, ahová leült. Ami azt illeti, azon keresztül dobta ki a gyilkos a kést, melyet meg is találtunk az udvaron. Maga a szoba a második emeleten van, gondoltunk rá, hogy ott mászhatott ki, de....
- De ennek sok értelme nem lenne, mivel ha az ablak is zárva volt, a gyilkos akkor is belül, tehát könnyen kinyithatta volna, míg a betörésre mindenki felfigyel.
- Valóban. A házban tartózkodók is erre kapták fel a fejüket.

- Pontosan kik? - nézett fel B.
- Ahogy már említettem, Alexander Black, az áldozat bátya, akivel együtt lakott az apjuktól örökölt hatalmas házban. Madison Brennan, a halott volt feleség, aki pár ottmaradt holmiért érkezett, valamint Ross Shaw, az író menedzsere, aki közelgő regény kiadása végett akart tárgyalni ügyfelével. Előbbi 20:15-re, még utóbbi 20:20-ra becsülte érkezésének idejét.
- Gondolom, mindnek van alibije a gyilkosság időpontjára...
- Mindhárman együtt voltak a nappaliban a csörömpölés ideje alatt. Mr. Black megvendégelte őket egy kávéval, míg az öccse fürdött.
- Fürdött...Miért éppen akkor, mikor vendégeket várt?
- Szokása volt. Minden este pontban nyolc órakor ment fürdőt venni, amely rend szerint harminc percig tartott, utána rendszerint írt. A fürdő a szomszéd szobában volt, tehát tudhatta a gyilkos, hogy mikor nincs a sajátjában. Mr. Shaw említette, mennyire zavaró is volt, amikor emiatt kellett rá várnia mielőtt beszélhetek volna az aktuális üzleti témákról.
- Egyéb fontosabb dolgok?
- Nos, ha csak az nem, hogy az áldozat ágyára az amelletl lévő komódról ráömlött egy üveg ásványvíz, valamint találtunk egy hatvanöt milliméter szaruhosszúságú tűzőkapcsot is.
- Víz? Dulakodás? Talán az ágyában ölték volna meg? De akkor miért vonszolták a földre a széke mellé?
- Ezt mi sem tudjuk. Valamint még egy nagyon fontos dolog: Az asztalán lévő papírlap.
- Papírlap?
- Igen. Feltehetőleg a következő regénye egy részének a vázlatát írta, amikor megölték.
- Mi volt azon a lapon?

A felügyelő átnyújtotta a füzetet minden szót nélkülözve, amit B tágra nyílt szemekkel olvasni kezdett:

"Sérthetetlen létét ajnározva, zajosan járta végig nincstelen útjának állomásait, egyet lépve, kettőt ordítva magányos mivoltában. Megmagyarázhatatlan és felfoghatatlan volt számára ama irritáló tény, mely lehetővé tette, hogy némely senkiházi, fogalmatlan, érzéketlen és semmirekellő dilettáns pusztán önön érdekeikért kegyesen visszafogták elemi létezésének minden maradványát és minden nagyravágyó tettét feláldozták saját törvényeik halotti torán. Dicsőbb sosem lesz, mint példaképe, ritkább minden erénye, másra képtelen, áhítattal tudja csak figyelni hőjét, gazdag tisztelettel égbe üvöltve kimondani, aranyszínű tintával leírni ama becses évet, amikor megszületett, mély álmából felmondva azt, hiszen minden támogatást egyedül neki köszönhetett, minden yard, mit megtett, az inspiráció, ártalmatlan életének egyetlen sikeres, megtehető, megmásíthatatlan útja, mit elvettek."

- Csak ennyi volt a papíron? - kérdezte, miután felkapta a fejét.
 - Igen. A bátya szerint gyakran vette papírra azokat a részeket, amelyeken még változtatni akart. Ön szerint lehet ennek jelentősége az ügy szempontjából?
 - Akár...
- Amint befejezte mondatát, a kocsit túlgördült az előtte kinyíló távirányítású kapu vonalán, közeledve afelé a grandiózus létesítmény felé. Minden egyes centiméterrel csak lélegzetelállítóbbá vált maga a látvány. Szinte hihetetlen volt a tény is, hogy ebben a "óriásban" pusztán két személy él, a két Black. Illetve most már csak az egyik.

B. már régóta gondolkozott azon, hogy mennyire őrijító lehet egy ekkora lakásban egyedül élni. Más sem tölti meg a teret, csak a bú és a magány. Az embernek nincs más társa, csak az elméje, mely minden egyes nappal egyre jobban magába fordul, miközben minden gondolata csak a fényesebb múltra és az egyre sötétedő jövőre terjed ki. Az ő háza ehhez a monstrumhoz képest csak egy ártalmatlan vércsepp volt, mégis olyan gigászi volt számára, hogy csak az elvei és tervei miatt nem fordult maga ellen végleg. Amint kiszállt a kocsiból, a hideg téli szellő úgy csapta meg arcát, mintha egy jégcsappal vágta volna bele bőrébe.

- B, indulhatunk? - szólt rá társára a felügyelő, miközben az a vörös januári éjszakába és a vészjósló rendőrautók sokaságába bambulva belefeledkezett helyzetébe.

Nem válaszolt, csak az épület felé fordult. Miután végigmérte, megindult a bejárati ajtó fele, rögvest mögötte a felügyelő. Belépett a fűtött előtérbe, ám ezúttal nem melegség töltötte el. Szinte még jobban a fázott. A halál jelenléte betöltötte a ház addigi magányos ürességeit és tereit. Akkor volt, hogy akár ötven ember is elfért volna benne gond nélkül, azonban most csak az állítólagos tanúk ültek egymás mellett egy szélen lévő kanapén, rendőrök társaságában. A helyiség végében márványlépcső vezetett a következő szintre, vörös, díszes szőnyeggel a lépcsőfokok közepén, melyből tizenhét darab helyezkedett el egymás fölött. Bal és jobb oldalt egy-egy ajtó volt zárva. Dahl felvezette a lépcsőn, majd még át egy pár folyosón, míg végül egy második emeleten lévő ajtó mögé tértek. Eme szobának egyetlen ablaka volt, amely a hátsó udvarra nézett. Kifelé nyíló típus, azonban betörték. Padlón üvegszilánkok nem voltak láthatóak, minden bizonnyal belülről üthette ki valaki. A kitört ablak mellett volt közvetlenül az íróasztal, rajta a papírlappal, amelyen az a bizonyos részlet volt. A szék, melyen Thomas Black ülhetett életének utolsó perceiben, a földön hevert a fürdőköpenyt viselő holttesttel együtt, melynek feje fölött egy törölköző terült el. Az ágy pontosan az ablakkal szemben volt, amelyre pontosan rá tudott világítani a hold fénye vaksötétben. Nedves volt a ráfolyt víztől, ám rendesen be volt vetve. A fölött a polc, melyen különböző kisebb üvegszobrocskák foglaltak helyet. Az ajtóval szemben a könyvespolc, a könyvek rendetlenül, összevissza elhelyezve. A szőnyegen pirosban pompázott a megalvadt vér. A komódon kisebb tárgyak akadtak, többnyire, amiket lefekvés előtt használhatott,

- Nos, B? - Szólt meg Dahl, miután meglátta, hogy ifjú felnéz.

- A papíron lévő szöveg, nevezetesen az, hogy minden mondatot új sorban kezdtek írni, eléggé érdekes. Sokáig dolgoztak rajta. A rengeteg kiradírozott karakter... A második sort legalább négy alkalommal radírozták ki, majd írták újra, ugyanennyiszor a harmadikat. Egy végső üzenetnek túl bonyolult a szövegszerkezet, vércseppek is alig akadnak rajta... A törölközőre hajszálak tapadtak. Haját mosott, tehát a szemüvege nem volt rajta.

- Honnan tudja, hogy szemüveges?

- A komódon lévő szemüvegtörő kendőből - gyalogolt oda, majd fogta meg. - Mikroszálás, nem mai darab, ráadásul nedves is.... Emellett még a szék is aggaszt.

- A szék?

- Fekete irodai szék. Azonban vessen egy pillantást a bal karfára. Mintha késsel vágta bele. Ezt a nagyjából egy centis vágást a szék jelenlegi helyzetéből adódóan könnyű észrevenni, mivel a holttesttel együtt az ágy felé, tehát balra dőltek.

- Valami egyéb?

- Jelen esetben nincs. Azt hiszem, felügyelő, elbeszélgetnék az érintett személyekkel.

- Tehát Ön volt az, aki hívta a rendőrséget, igaz, Mr. Shaw? - kérdezte B, miközben egyenesen az elegánsan öltözött, túlsúlyos menedzser szemébe nézett.

- Teljes mértékben igaz. Miután megláttam a holttestet, leblokkoltam ugyan, de Alex rám kiabált, hogy cselekedjek. Ezután lefutottam a nappaliban felejtett mobilomért, majd hívtam önöket.

- Valamint azért jött, hogy beszéljen az íróval a következő regényének üzleti részleteiről?

- Az új művének, a "A havas nőrabló újra lesújt" című regénynek a bemutatásáról tárgyalni. Egy hónappal ki akarta tolni a határidőt, ezt pedig nem lehet csak úgy egyeztetés nélkül.

- Úgy tudom - fordult Alexander Black felé -, ön veszítette törte be az ajtót, igaz "Alex"?

- Igen! Meghallottam a csörömpölést, felrohantam, de észrevettem, hogy az ajtó zárva van.

- Ekkor?

- Ekkor nekifeszültem, majd egy kis idő múltán sikerült betörnöm, és Rossszal együtt berohantunk. Rászóltam, hogy induljon hívni a rendőrséget, én pedig kinéztem a betört ablakon, de senkit nem láttam. Ezután lementem én is.

- Valamint, Miss Brennan, maga mégis mit tett, ameddig a két úriember távol volt?

- Én - csuklott el a hangja, miközben kivörösödött szemeit törölte -, csak egy itt maradt könyvemért jöttem vissza, nem hittem volna, hogy ez fog történni... Azt hittem, hogy Tom megint részeg, és csak összetört valamit. Tudja, amikor házasok voltunk, rengetegszer történt meg, hogy ittasan tört és zúzott. Főként ezért váltam el tőle...

- Ez tényleg így volt - vágott közbe az idősebbik Black. - Az öcsém nem vetette meg az alkoholt.

- Igazán köszönöm, hogy ismét elmondták a történeteket. - állt fel B a székéből.

- Mit is mondott, mi a neve? - kérdezte a pityergő asszony.

- Maguknak csak B.

- Az a B., akiről annyit cikkeznek? Aki rendszeres segítséget nyújt a rendőrségnek megoldva a bonyolultabbnál bonyolultabb eseteket? - kapta föl a fejét Mr. Shaw. - Valahogy nem így képzeltem el önt. Mellesleg érdekes, hogy eddig sem fényképet, sem videót nem közöltek le magáról.

- Majd ha megpusztultam, fényképezgessék tetememet. - vágta rá unott hangon. Még be sem fejezte a mondatot, már a lépcső és Dahl felé vette az irányt, aki furcsálló tekintettel bámult rá.

- Ha megpusztul? - kérdezte.

- Ha visszavonulok. Számomra a kettő egyet jelent. Ha az ember nem tudja tovább építeni élete művét, léte semmit nem ér. Akárcsak egy elemzés az, akár annak láncolata.

- Mellesleg miért nem egyenként hallgatta ki őket? Előfordulhat, hogy jeleznek egymásnak, vagy trükköznek.

- Mivel már elmondták egyszer ezeket, csak maguk alatt vágnák a fát az esetleges hazugságukkal. Ezen felül segítettek volna az esetleges gesztussal való jelzések, de sajnos semmi ilyet nem tettek. Mondja csak, ön szerint nem furcsa, hogy személyzetnek nyoma sincs?

- A volt felesége szerint sosem bízott meg senkiben igazán, ezért nem is alkalmazott egy idegent sem.

- Elnézést! - vágott közbe Miss Brennan, miközben loholva még éppen beérte a lépcső utolsó fokán álló személyeket.

- Mit akar mégis - kérdezett ismét a felügyelő.
 - Tudják, említettem azt a könyvet, amelyért jöttem. Kérem, nem kereshetném meg? Thomas szobájában van a pol...
 - Szó sem lehet róla! Üljön vissza a helyére! - válaszolt Dahl.
 - Csak meg akarok bizonyosodni róla, hogy.. - folytatta a félbeszakított nő.
 - Mint mondtam...
 - Nyugalom, felügyelő. Kérem, Miss Brennan, velünk jönne egy darabon? - kérdezett B.
 - Na, de?
 - Ismétlem, nyugalom. - reagált a felügyelő felszólalására, majd folytatta menetét.
-

- Miss Brennan, ön azt állította, hogy a volt férje rengeteg ivott, igaz-e? - érdeklődött az unott arcú nyomozó.
- Igen. Megesett, hogy amint kijózanodott, folytatta a vedelést. Mióta jeleztem neki válási szándékomat, nagyon haragudott rám. Volt, hogy Alex szobájába kellett zárkóznom, mert rám támadt, és vagy négy üres üveget eltört az ajtón, mire lenyugodott.
- Alexander addig hol volt?
- Ő Kórházban.
- Kórházban?
- Megcsúszott a fürdőszoba csempéjén, és hátraesve bevverte a fejét a földre. Az orvosok szerint nem sokon múlt, hogy maradandó sérüléseket szerezzen. Majd egy hétig tartották bent. Az alapos vizsgálatok és a megfigyelés után azonban a doktora biztosított minket, hogy semmi komolyabb nem történt. Ellenben a félelem mindig bennem élt, hogy a könyvemnek baja esik.
- Pontosan milyen könyv is az?
- Az Isteni színjáték. Tudja, Tom Dante miatt döntött úgy, hogy író lesz. Lenyűgözték a művei, nem úgy, mint bátyját, akit inkább a mítoszokat szerette. Érdekes, mennyire különbözhet két testvér, nem igaz?
- Hála az égnek, nekem sosem volt testvérem, és gyakran hiszem úgy, hogy ha lett volna, ő is csak egy félkegyelmű lenne, mint a mai világban olyan sokan, kik összekeverik Peter Ustinovot és Udo Kiert pusztán az u betűre asszociálva, mivel egyik sem olyan tájékozódott, hogy egyéb különbséget tegyen köztük...Vagy még annyira sem...De...Kérem, folytassa.
- Szóval Ezért én az egyik szülinapjára vettem neki egy olasz nyelvű, bőrkötésű könyvet, az Isteni színjátékot. Gyakran kézbe vette, bár az utóbbi időben egyáltalán nem olvasott egy könyvet sem. Bár, ez még azelőtt volt, hogy összeházasodtunk, hogy inni kezdett. Amikor átadtam neki a könyvet, ő egy gyűrűt vett elő, mellyel megkérte a kezem. Ettől olyan fontos számomra az a könyv. De amikor meghallotta, hogy elhagyom, azzal fenyegetőzött, hogy elégeti a könyvet. Ezért jöttem ma ide. Tudni akarom, hogy megtette-e, vagy csak mérgében beszélt.
- Ígérem, le fogom ellenőrizni, Miss Brennan. Mindenesetre, köszönöm, hogy megosztotta velem eme személyes emlékeket. Felügyelő - pillantott felé, megtenné, hogy visszakiséri a hölgyet?
- Hogy én?! - nézett kiábrándultan a Dahl.

- Nem. Én az felett álló felügyelőhöz beszéltem, aki a levegőben él s fényt eszik.
Jól hallható morgás mellett tette meg első lépéseit, majd a nő követte. B a folyosón maradt, nekidőlve a falnak. A folyosó falain mindenhol a múlt fényképei voltak megörökítve. Nem mindig volt ily magányos ez a természetes lak. Díszes, fényes vacsorák, vendégek, a legdrágább ételek, a legmutatósbab terítők, drága italok, az asztal közepén egy jégszobor, mely jól láthatóan Thomas Blacket ábrázolta. Valószínűleg a születésnapja lehetett még jó pár évvel ezelőtt, amikor az apja is élt. Hihetetlen, hogy abból a felhőtlen boldogságból olyan magányos, üres és élettelen tér lett, mint aminek nemrég volt szemtanúja. Rengeteg hasonló vigadozás egy-egy pillanatát regélte el a megannyi kép. Ugyanazok a dolgok, ugyanaz az érzés vetült rá a magányos, alig kivilágított folyosóra. B csak figyelte azokat, némán. Egészen addig, még el nem mosolyodott. Mosolygott, először, mióta betette lábát. Először azon a napon, először hosszú idő óta. Magabiztos lépésekkel megindult a felügyelőekkel ellenkező irányba, egyenesen a megvilágosodás felé.

Dahl tanácstalanul állt a bejárati ajtóban. Tekintete végigmeredt az egész szobán. Hol a lépcsőn, hol az ott lévőkre meredt a tekintete. B-t már vagy húsz perce nem látta, és kezdte elhinni, hogy ez az ügy is megoldatlan marad. Lényegében csak egy dolog foglalkoztatta: Ismét kicsúszott egy gyilkos a rendőrség kezei közül. Legszívesebben mindhárom személyt bevitte és elítéltette volna, hogy csökkentsen lelkiismeretén. Friss levegőre vágyott s gondolkozni akart. Kitérte az ajtót, mely mellett állt majd megtette az első lépét. Arcán érezte, hogy megcsapja a hideg szellő, ám mielőtt testét még jobban a kinti tér, megállították:

- Felügyelő, az a sötét fazon azt monda, szóljak önnek. - futott felé egy egyenruhás társa.
- Mégis mi ügyben...- válaszolt reményvesztett tekintettel a felügyelő.
- Azt mondta, hogy ön és ők hárman menjenek az áldozat szobájába, ahogy tudnak.
- Valóban? - szólalt fel felcsillanó szemekkel a felügyelő, majd elindult az addig általa figyelt alakokkal.

Fel a lépcsőn, megtéve a már nem egyszer lesétált, kacskaringós utat. Megérkeztek, majd lassan beléptek. B állt a szobában egyedül, nekitámaszkodva a könyvespolchoz, keresztbe tett lábakkal és karba tett kezekkel, mosolyogva.

- Mégis mit jelentsen ez B.? - szólt rá Dahl meglepetten.
- Hát nem egyértelmű, felügyelő? Vége.
- Úgy érti... - vágott közbe Shaw.
- A gyilkosság, a zárt szoba, az ablak és megannyi kérdés választ nyert. A trükk, melyet a gyilkos használt, elsőre igen bonyolultnak tűnhet, de ha jobban megnézzük, maga a mód lényegében igen egyszerű. Világos, hogy csak az ölhetett Thomas Blacket, aki ismerte a szokásait, egyszerűen a gyilkos köztetek van - Mutatott Shawék felé.
- Tessék?! - kiáltott fel Alexander. - De hisz mi mindannyian lent voltunk, amikor a kést kidobták az ablakon.
- Meglehet, azonban...Mi van, ha nem is kellett itt lennie a tettesnek, hogy kivégezze a célpontot?
- Mégis hogyan? - tette fel a kérdést Brennan.

- Ha megvannak a szükséges kapcsolatok, nem nagy dolog elkészíteni a fegyvert, illetve annak tartozékait. Ha ez megvan, egy jégíjjal könnyen véghez lehet vinni.

- Jégíj? - vágott közbe Dahl.

- Pontosan. Egy speciális tervezetű kisebb íjjal, amelyet egy szűrőeszközre, akár késre méretezünk, és a megfelelő helyre állítjuk be egy rákötött zsineggel, akár kilométerekre innen is meg lehet ölni valakit. Csak be kell tenni a megfelelő helyre, az üvegszobrocskák mellé a polcra, ahol egy fürdésből visszatérő, szemüveget nem viselő rövidlátó nem fogja észrevenni.

- De, mégis hogy lőtték ki a kést. Időzítővel? - kérdezte Shaw.

- A késnyélre rákötünk egy zongorahúrt, beillesztjük, majd rákötjük az idegre, és hátrahúzzuk. Ha az íj jól be van illesztve, nem fog elmozdulni. A húrt előrehúzzuk egyenesen a székig, majd rákötjük a távolabbi karfára. Ha az áldozat ráül, vagy átszakítja, az ideget semmi nem fogja tartani, és kilövi a kést, amely célra tartva elvágja a torkot. Amikor leült, akkor a húr kissé belenyomódott a bal karfára, ezért van rajta az a kisebb vágás.

- Azonban ilyen pontosan lehetetlen becélozni. - tette hozzá a felügyelő.

- Nem. Ha az íj elejére is kötünk egy húrt, bemérhetjük, hogy merre fogja löni a kést. Ha mi is beleülünk a székbe, könnyen hozzáigazíthatjuk az irányt. Szóval leült, a húr elszakadt, a kés elvágta a torkát, majd kitörve az ablakot az udvaron ért földet.

- Tehát ki tettes? - sürgette Dahl.

- Az a személy, aki elsőként lépett be a szobába, aki ismerhetett pár olyan embert vagy intézményt, ahol elkészítik az általa megtervezett jégyszobrokat. Jól mondom, Mr. Alexander Black?

- Hogyan?! Ez nevetséges! - kiáltott fel a gyanúsított személy.

- Olyan embernek, mint az apja, aki nem egy hatalmas összejövetelt rendezett, biztosra veszem, volt jégszobrász ismerőse, elvégre a fényképeken, mindegyiken, szerepel legalább egy szobor, és mivel néhány egészen egyedien néz ki, nem megadott sablonokból dolgozik.. Feltételezem, ön is ismer legalább egyet, egy ilyen személyt, vagy céget. Bár inkább egy személyt. Egy régebbi ismerős? A család barátja?

- És? Ettől lennék gyilkos? - nevetett hangosan. - Ennyi erővel ők ketten is megtehették volna.

- Való igaz, ám nem hiszem, hogy kettejük szobájában is lenne egy doboz, amelybe szárazjeget tettek. Egy kis szárazjég segítségével hosszú ideig megmarad benne a jég anélkül, hogy elolvadna.

- Honnan tudja, melyik a szobám? Ne hazudjon ne...

- Bár a ház nagy, gondolom nem minden ajtót dobtak meg üvegekkel, ezáltal okozva külsérelmi nyomokat rajta. Így könnyű volt megtalálni, és betörni.

- Betörte az ajtómat, maga féleszű?! - lett egyre idegesebb a testvér.

- Látom az arcán, mennyire csalódott, hogy nem vált be az a kis trükk. Berejtette a szerszámot, miután az öccse pontban nyolckor elment fürödni. Ekkor jöttek a váratlan vendégek, és nem volt önnek ideje megszabadulni a szárazjégtől. Visszatért az öccse, magára zárta az ajtót, ahogy szokta, leült a székbe, majd miután betörte az ajtót a menedzserral gyorsan kiküldte azt, majd megfogta a íjat, és kidobta az ablakon. Semmi nem maradt belőle mostanra. Azonban észrevette, hogy elkezdett olvadni, és a komódon lévő szemüvegtörlővel itatta fel a vizet, amiből a polc alatti ágyra is, pontosabban a takaróra csöpögött nem kevés. Lévén, hogy ez feltűnhet akárkinek, és feltörölni sem tudja, inkább ráborította a komódon lévő palack vizet, remélve, hogy ezzel a dulakodás látszatát is keltheti.

Ezek után a többiek után futott le.

- De...De ott volt mellettem Shaw is bejött, ő miért nem vette észre az íjat?

- Ha valaki rápillant egy holttestre, és utána sietve kiküldjük, nem fog emlékezni a részletekre. Ameddig az igen testes Mr. Shaw lefutott, önnek volt elég ideje elvégezni a szükséges dolgokat.

- Felőlem gyanúsíthat itt, amennyit akar - mosolyodott el - , de bizonyíték nélkül mindez pusztán rágalom!

- 1265.

- Hogyan? - vágott döbönt képet Alex.

- 1265. Az év, amelyben megszületett Dante Alighieri, aki az öccse példaképként tisztelt.

- Hogy jön ez ide? - lett ismét dühös a vádlott.

- Az üzenetben, melyet az öccse hagyott hátra, kimagaslóbb hangsúlyt fektetett egy bizonyos évszámra. Ha rámérjük az évszámot, tehát az első mondatban minden második, a másodikban minden hatodik, a harmadikban pedig minden ötödik szót nézzük úgy, hogy minden első szót belevonunk, akkor: Sérthetetlen-Ajnározva-Járta-Nincstelen-Állomásait-Lépve-Ordítva-Mivoltában. Megmagyarázhatatlan-Irritáló-Némely-Dilettáns-Elemi-Nagyravágyó-Torán. Dicsőbb-Ritkább-Áhítattal-Gazdag-Arany-Becses-Álmából-Támogatást-Yard-Ártalmatlan-Megmásíthatatlan."Sajnálom, mindent, drága bátyám".

Alexander Black szótlanul állt.

- Mondja Alex. Igazából nem baleset miatt került kórházba, ugye?

- Fellökött.- bámult üres tekintettel maga elé . - Nem bírtam tovább. Arra kényszerített, hogy....Hogy én írjam meg a regényeit!

- Szóval te voltál... - vágott közbe a volt feleség.

- Igen! Sosem vágytam hírnévre, de a tehetségem mindig megvolt az íráshoz, de sosem vágytam hírnévre. Így kitaláltuk az öcsémrel, hogy az ő neve alatt adjuk ki őket. Ám az utóbbi időben többször megfenyegetett, meg is akart ölni, pusztán mert nem volt kedvem folytatni ezt a színjátékot...

- Tudta az öccse, hogy meg akarja ölni. Ahogy azt is, hogy a saját szemében eleget tett érte, megérdemli. Magának írta azt az üzenetet, hogy tudja, megbánt mindent. Létének utolsó perceiben fel volt készülve a csapására. Bizott benne, hogy idővel ön is megfejtí. Ha sima levelet hagy, azzal elárulta volna a bátyját. Azonban arra ő sem számított, hogy pont fürdés után fogja megölni úgy, hogy a közelében sincs.

- Mondja...Mikor kezdett a gyanú rám vetülni?

- Igazából már az elején. Ön azt mondta a felügyelőnek, hogy a testvére éjjel-nappal ír, Mr. Shaw szerint mégis egy hónap haladékot akart kérni. Majd megtudtam, hogy ön kórházban volt. Azért kért pont egy hónapot, hogy ne legyen feltűnő a kiesés a maga egy hetes mulasztása mellett.

- De az íjnál gondolom csak szerencséje volt....

- Ami azt illeti, nem. Tudom, hogy ön szereti a görög mitológiát. Az új könyvnek a címe, "A havas nőrabló újra lesújt" pedig az ráterelte a figyelmemet az újra, ugyanis a görög mitológiában Pariszt szokták nőrablónak csúfolni, aki nyílveszővel okozta Akhilleusz halálát.

- Valóban...Az új történetemet használtam fel az ellen, aki fel akarta azt használni a hírnévéért.
 - De végül az ön "nyílvesszeje" lesújtott rá.
-

B a motorháztetőre ülve bámult a sötét fellegekbe. Dicsőségérzet nem volt benne, csak megvetés.

- Gratulálnom kell - gyalogolt mellé Dahl -, bár őszintén szóval egy dolgot nem értek.
 - Éspedig mi lenne az, felügyelő? - válaszolt még mindig az ege nézve az ifjú.
 - Mi lett volna, ha nem ül le a székbe Thomas Black, hanem belesétál a húrba?
 - Nem sétált volna bele.
 - Miért?
 - Erre szolgáltak a kapcsok. Ha megfelelő hosszúságú a húr, több helyen le lehet szorítani, mint például szőnyeg, takaró, így nem akadhat el benne. Feltehetőleg több is volt a szobában, de csak egyet felejtett ott, amit maguk megtaláltak.
 - És most mit fog tenni, B.?
 - Fellépek nihilista életem következő lépcsőfokára azzal, hogy megélem a holnapot.
 - Tehetnék még önért valamit? - kérdezte a felügyelő fújva egyet.
 - Mivel - hunyta be a szemeit -, ahogy látom, időközben megérkeztek a zsurnaliszták is a kapu elé és jelen esetben sem kívánom felfedni előttük magamat, hazavitethetne.
- Az őrjítő kopogással kezdődő éjszaka véget ér egy leleplezett gyilkossággal. Az igazság mindig kiderül, csupán idő kérdése. Időé és gondolatoké.